

kezzék. —
 versikékre
 — Morlin
 atán újból
 elenni. —
 részvéttel
 Boldogult
 utokat! —
 arad az a
 hogy a
 n helyre
 stök meg-
 t nem is
 erre okot
 z »Éden-
 et is itt
 gykezem
 tudomásul
 Lap-ot,
 olai fel-
 et-tudósok
 b kort ér.
 azaz, mire
 ható: egy
 nak mond-
 ugy irták
 telet-India.
 m hibás a
 A kiáll-
 már későn,
 s így már
 ezer év
 — Heőke
 szól. Vas
 tanak. —
 művész-
 es neve és
 a Endre.
 ? . . . fül-
 lakott. —

ajor (u. p.

tem figye-

F. b.

es szín-nyo-
 kötési tábla
 folyamából
 Athenaeum
 ziek-tere 3.

enaeum-épület.

sten.

NEHÉZ LE CZKE. (Lásd a 298. lapon.)

LI. köt. 19. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1896. november 8-án.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

OK mindenféleképpen csalódott már Ákos, de semmiben sem annyira, mint abban a reményében, hogy majd reggelre megint rendben lesz a kábult fejével, s kigondol ügyesen valamit a vásári kirándulás elleplezésére.

A két testvér két szomszéd szobában hált. Lenke, mikor másnap reggel öltözködött, mint ha fájdalmas nyögést, sohajtozást hallott volna az Ákos szobájából. Eleinte nem igen ügyelt rá, de aztán, oly tisztán hallatszott a kinos nyögés, hogy a leányka meghökkenve nyitott be a bátyja szobájába.

— Mi a bajod, Ákos? kérdé.

Nem kapott választ. Ákos még ott feküdt az ágyában és mint ha aludt volna; de nagyon nyugtalan lehetett az álma, mert a keze, feje folyvást rángatózott, arca vér-vörös volt, nehezen lélekzett és közben fájdalmasan nyögött. Lenke, tapasztalatlan gyermek létére is mindjárt látta, hogy itt valami baj van. Oda szaladt Ákoshoz és megrázta.

— Mi bajod van, Ákoskám? Talán rosszat álmodtál?

Ákos fölnyitotta szemeit és réveteg tekintettel nézett körül, mint ha nem is látná hugocskáját; aztán fájdalmas sohajtással újra lehunyta a szemeit.

— Jaj Istenem! Talán beteg... Bizonyosan beteg! gondolá Lenke ijedten.

Ugy elszorult a szíve. Mert oly szokatlan, oly hihetetlen volt az, hogy Ákos beteg lehessen. Minden ismerősüknek, fiunak, leánynak, volt már egyszer-másszor baja;

de Ákos büszke kicsinyléssel tekintett az ilyen gyöngye legényekre, nyafogó kis lányokra. Neki soha sem volt semmi baja, nem ártott meg amugy igazán semmi, nem is hitte, hogy valaha beteg lehessen; most pedig alig ha rá nem került a sor, mert oly tehetetlenül feküdt ott, mint aki mozdulni sem tud.

Lenke még kétszer-háromszor rázogatta, szólított, de hiába. Egészen megzavarodva sietett ki, nem is igen tudva, mit tegyen. Egészen váratlan, nagy baj volt ez az ő számára. Magára marad, mikor már ugy is annyira benne van a hinárban. Ákos nélkül olyan volt Lenke, mint evező nélkül a csónak.

Habozva állt a folyosón, mikor kilépett az apja és vidáman szólt:

— Várod a reggelit, kicsikém? No nézzünk be az ebédlőbe, talán kapunk már kávé.

— Apácska... jó volna... jó volna, ha előbb megnéznéd Ákost... még nem kelt föl... és olyan fájdalmasan sohajtoz!

— Ákos? Csak nem beteg? Talán sokat evett tegnap délben... már este sem volt étvágya.

— Dehogy evett sokat! Alig nyul hozzá az ételekhez.

Betértek mind a ketten Ákoshoz s az apa meglehetősen elkomolyodott, midőn a fiút látta. Meghagyta neki, hogy maradjon az ágyban. Aztán Lenkével együtt az ebédlőbe ment, hol a mama épp a reggelit osztotta ki.

— El köll hivatni az orvost, vizsgálja meg Ákost, szólt az apa. Attól tartok, komoly betegség fenyegeti. Iskolába ma semmi esetre sem szabad eresztetni.

— És én is ves apa? szó egyedül lenni lette.

— Nem tud Nekem igen maradhatok majd megmond

Lenkének nem retett volna Ákos csak nem oly kozni se lehetne séges, mert valami a vásári tudja, mit nagyon kemény se szóljon. Lenke a mamára, hogy a mama így

— Magam ha te sem szabad nem vizsgálta kanyaró, vörh kell, hogy rá hurczold az is

— Ó, Ákos szólt Lenke nevette az ily

— Kivánju szólt az apa. A betegség diák-gyerektől

Nem sokár öreges ember nak, nyájas, késző tekintet amit a mama hogy talán v

— És én is itthon maradok, ugy-é, kedves apa? szölt Lenke. Ákos nem szeret egyedül lenni; majd én ott maradok mellette.

— Nem tudom, jó lesz-é, felelt az apa. Nekem igen sürgetős dolgom van, nem maradhatok itthon. A mama és az orvos majd megmondják, mit köll tenni.

Lenkének nem volt inyére a dolog, szeretett volna Ákos mellett maradni. Talán csak nem olyan nagy beteg, hogy tanácskozni se lehetne vele? Már pedig ez szükséges, mert a nap folyamán kiderülhet valami a vásárról, a könyvekről és ő nem tudja, mit mondjon, mit tegyen. Ákos nagyon keményen kikötötte, hogy semmit se szóljon. Lenke tehát kéréleg tekintett a mamára, hogy ez neki adjon igazat; de a mama így szólt:

— Magam is azt hiszem, hogy jobb lesz, ha te sem mégy iskolába; de Ákoshoz sem szabad menned, amíg az orvos meg nem vizsgálta. Ragadós betegsége is lehet: kanyaró, vörheny, himlő; gondoskodnunk kell, hogy rád ne ragadjon, te meg el ne hurczold az iskolába.

— Ó, Ákos nem kaphat afféle bajt! szölt Lenke nagyon bizakodva. Ó mindig nevette az ilyen gyerek-betegségeket.

— Kivánjuk, hogy most is igaza legyen, szölt az apa. De hát az nem bizonyos. A betegség nem ijed meg a legvitézebb diák-gyerektől sem.

Nem sokára megérkezett az orvos. Már öreges ember volt, régi barátja a családnak, nyájas, de komoly arczu, éles, firkésző tekintetü. Nyugodtan hallgatta meg, amit a mama Ákos bajáról elmondott, hogy talán vörheny, himlő lehet belőle.

— A találgatás nem sokat ér, felelé az orvos. Mindenek előtt meg köll vizsgálnom a fiut.

Bement hozzá a mamával és hosszabb ideig szólanul, alaposan vizsgálgatta. Ákosnak már ez sem tetszett, de még kevésbé az, mikor az orvos kérdezősködni kezdett. Még pedig nagyon alkalmatlan kérdésekkel állt elő.

— Mondd csak, fiam: nem történt veled a legutóbbi napokban valami baleset . . . például . . . nem estél valahol vízbe s nem jártál aztán sokáig vizes ruhában?

— Ó dehogy . . .

— Nem is ettél-ittál olyasmit, amit nem szoktál? Nem erőltetted meg magadat valamivel?

— Ugyan mivel? dörmögte Ákos kellenül.

— Magam sem tudok effélet, szölt közbe a mama. Harmad-napja, mikor elmentünk, semmi baja nem volt.

— De hol jártál az utóbbi két napon? kérdé újra az orvos.

— Iskolába, felelé Ákos türelmetlenül.

— És iskola után?

— Tudom is én azt már! Sétáltam, játszottam . . .

— Ne türelmetlenkedjél, barátocskám, szölt az orvos nyugodtan, de komolyan. Kérdezgetnem köll, mert ha megtudhatom az okot, biztosabban meghatározhatom azt is, miféle betegség fenyeget.

— Nem leszek én beteg . . . dehogy leszek! . . . Épp csak ez a fejfájás kínos egy kicsit, de majd elmúlik, csak nyugodtan pihenhessek.

— Nagyon helyes. Pihenj, maradj az ágyban. Holnap reggel ismét eljövök s akkor majd meglátom, mit jelent ez a fejfájás.

Kimentek s a mama aggóva kérdé:

— No's, doktor ur, mit gondol?

— Még nem tudhatom biztosan. Nagy betegség is lehet belőle. A kis leány minden esetre maradjon távol a betegről. Baj, hogy a fiu olyan türelmetlen és makacs.

Olyasmit vettem észre, mint ha titkolna valamit; pedig ha tudnám, mi történt vele, mindjárt jobban elébe vághatnék a betegségnek.

— Nem igen hiszem, hogy titkolni valója volna, felelé a mama. Atyjok azt mondja, hogy mindig nagyon őszinte volt.

— Igaz, magam is annak ismertem kicsi korától fogva. No, majd meglátjuk. Egyelőre csak láz-csillapító szert rendelék s maradjon a fiu nyugodtan az ágyban.

Ákosnak azonban nem volt az ágyban maradása.

Délután egyszerre csak megjelent az udvaron, teljesen felöltözve. Nagyon bizonykodott, hogy nincs neki már semmi baja, az a kis láz és fejfájás mindjárt el fog mulni a friss levegőn.

Lenke is, a mama is nagyon megörültek; de örömük nem tartott sokáig. Ákos alig ment végig az udvaron, már támolyogni kezdett s mind hiába akart hősiiesen ellenállani a bajnak; mihamar kénytelen volt vissza térni szobájába.

AZ ASZTALNÁL ÜLVE TALÁLTA.

A mama nem sokára utána ment, hogy meggyőződjék, csakugyan mulóban van-e Ákosnak a baja. Az asztalnál ülve találta, lehajolva, fejét karmaira támasztva.

— Megint rosszszul vagy, kedves fiam? kérdé s vállon érintette.

Ákos föltekintett, de oly réveteg, megüvegesedett szemmel, mint ha nem is tudná, ki és mit beszél hozzá. A mama szinte megdöbbsent.

— Ó, minek is keltél föl! Hibáztam, hogy azonnal vissza nem vezettelek, mikor kimentél. Most

mindjárt le köll újra feküdnöd.

Ákos nem felelt, nem is mozdult. A mama sem beszélt, hanem levetkőztette és lefektette az ágyba. Nem köllött most már inteni, hogy ne keljen föl többé; mozdu-

latlanul, kábult

Most már aká

— Nem várl
az orvost, szö

MT
Czi
Har
Nem

a mama. Ákos
már sajna, eg
beteg.

— Ó, már
imént künn sét

latlanul, kábultan feküdt ott, nagy-betegen. Most már akár ki is láthatta.

— Nem várhatunk reggelig, újra hívatom az orvost, szóljt magában a mama.

A másik szobába ment, hogy megírja a levelet. Lenke épp ekkor akart beosonni Ákoshoz.

— Nem szabad bemenned, Lenke, szóljt

A LÁDA TITKA.

*MIT műveltél, asszonykám?
Cziczáimat hova tetted?
Hangjukat se hallom ám —
Nem tudom, hová rejthetted?*

*Ni a láda fiából
Hangzik felém valami nesz...
Valljon ott ki miákol?
Jaj asszonykám, valljon mi ez?*

*Nyisd ki, nyisd ki Zsófi!
Csak ugyan, lám!... Biz' igaz ám!...
Benne kuksol két czicza,
Az én drága két cziczuskám!*

a mama. Ákos nagyon rosszul van; most már sajna, egészen bizonyos, hogy nagy beteg.

— Ó, már hogy lehetne az? Hisz az imént künn sétált...

— Az volt utolsó erő-feszítése.

— De nekem beszélnem köll vele.... valami mondani valóm van neki...

— Kedvesem, azt ugys hiába mondanád neki, nem felel ő most semmire, alkal-

masint nem is érti, amit neki mondanak. Különben az orvos kereken meg is tiltotta, tehát nem szabad bemenned.

Lenke nagyon elégedetlen volt a dolgok illetén állapotával. Eddig még bizakodott, hogy Ákos talán mégsem lesz igazán beteg; de most már meg köllött barát-koznia ezzel a gondolattal. Pedig Lenke őszintén sajnálta bátyját, aztán meg nagyon szepegett, mitevő legyen, ha egymagának kell mindenféle veszedelmes kérdészködéssel szemben helyt állania.

Ez az aggodalma még növekedett, mikor az ozsonnánál ültek s a postás több levelet hozott a mamának. Az egyik levél elolvasása után a mama csodálkozva szólt:

— Nem értem... Mondd csak Lenke mit jelent ez? A tanárod azt írja, hogy...

Lenke majd lefordult ijedtében a székéről. Végig sem köllött hallgatnia a levelet, már tudta, mi van benne... De mit feleljen, hová lettek a könyvek?

Egyelőre semmit sem köllött felelnie. Mert épp ebben a pillanatban a szobalány, aki örködés végett Ákos szobájába volt rendelve, sietősen és ijedten nyitott be.

— Nagyságos asszony, tessék gyorsan jönni... Ákos urfit nem tudom mi leli... olyan furcsákat beszél... én nem értem. Talán félre beszél.

A mama zsebre dugta a levelet és a beteghez sietett.

(Folytatása következik.)

A VÉN KECSKE SZAKÁLA.

— Tréfás állat-mese. —

(Képpel a 297. lapon)

RIATAL gödölyék játszottak vigan a mezőn. Széles, mély árkon ugráltak át, versenyezve, hogy ki ugorja át szebben és jobban?

Arra sétált az öreg kecske apó és eszébe jutott, hogy hajdanában ő is mulatott ilyen módon. Kedve szottyant, hogy most újra megpróbálja.

— Miért ne? Pompásan tudtan én hajdan ugrani.

De a pajkos fiatalok ugyancsak nevettek, mikor látták, mit akar.

— Jaj, Kecse apó, nem olyan öreg csontnak való ez a mulatság!

— Öreg! Öreg! Nem vagyok én olyan nagyon öreg. Azért is megmutatom.

De biz' abba bele bukott. Öreg lábai már nem voltak olyan ruganyosak, s bár nagyon neki fohászzkodott, nem érte el a tulsó partot, hanem lepottyant az árokba. Most a fiatalok még inkább nevettek.

— Ugy-é, nem öregnek való?

— Csak megsiklottam... Semmi öreg...

— Ugyan már no! Mint ha nem látszanék meg a hosszú szakálán!

No, a szakálát nem tagadhatta el, mert az nagyon tekintélyes, hosszú ősz szakál volt.

— Segitek én rajta!

Elment mindjárt a borbélyhoz és leborotváltatta a szakálát. Amint bele nézett a tükörbe, elégedetten mondá:

— No, most igazán fiatal vagyok.

Hogy haza felé igyekezett, örömmel tapasztalta, hogy nem csalódott. Az ajtóban álltak gyerekei: Gida, Gidó és Giduska és meglepetve kiálták:

— Ni, valami fiatal atyánkfia jön látogatóba. Olyan ismerősnek látszik.

— Ugy-e bizony? Talán rám sem ismeretek, olyan fiatal lettem.

— Apuska! Fiatal lett az apuska! Jaj, de jó! Most már négyen leszünk a játékhoz, párosak leszünk a táncznál!

Mindjárt bele is kapaszkodtak, és járták vele a csárdást, polkát, rezgőst. (Lásd a képet a 297. lapon.) Kecse apó néhány percz mulva megelégette, de a fiatalok nem hagyták nyugton. Mikor pedig parancsolni akart, csak nevettek.

— Ó, hiszen te már nem vagy a komoly öreg apó, hanem fiatal, mint mi magunk!

Szakálad sino
Egyik olyan

Vége volt
sietett vissza
fiatalok vers
gint csak lep
bat nevettek

— Jaj, te
hogy ha ne
megfiatalod

Csufolták
kült az erd
tekintély, se

Elbusulva
csére találk
elpanaszolta

— Megér
goly. Mind
öröme: fiat
a tekintély
erdőben ne
dolgod.

Kecse
megint hos
mehetett. F
és nem ak
nem volt.

Válto

S mi

Cs-v

Gy-u

J-vel

K-v

L-lel

P-ve

Sz-s

Kita

A megfej
jutalom-nye

”
Irta Sch
Ferencz ;

Szakálad sincs. A fiatal pedig nem parancsol. Egyik olyan, mint a másik.

Vége volt a tekintélynek és boszusan sietett vissza az árokhoz, hogy legalább a fiatalok versenyében hetvenkedjék. De megint csak lepottyant az árokba s még nagyobb nevettek rajta.

— Jaj, te bolondos öreg! Hát azt hitted, hogy ha nem lesz nagy szakálad, ismét megfiatalodol?

Csufolták, gunyolták. Röstelkedve menekült az erdőbe. Most már se tisztelet, se tekintély, se dicsőség!

Elbusulva kóborolt az erdőben s szerencsére találkozott a tudós bagollyal, kinek elpanaszolta a baját.

— Megérdemelted sorsodat, felelé a bagoly. Minden kornak megvan a maga öröme: fiataloké a vigság és erő, öregeké a tekintély és bölcsesség. Vezekelj itt az erdőben néhány hétig, majd rendbe jön a dolgod.

Kecske apó megtette. Néhány hét alatt megint hosszúra nőtt a szakála és így haza mehetett. Be isérte azon túl a tekintélyével és nem akart többé annak látszani, ami nem volt.

Rejtett szavak.

Változtasd meg a fejemet

S mindig új szót adok neked:

Cs-vel: nem jó bele jutni;

Gy-vel: hamar szokott futni;

J-vel: kávé-termő sziget;

K-val: kúton látja szemed;

L-lel: tűzhányó hegy adja;

P-vel: szép a tollazatja;

Sz-szel: magyar folyó, szép s nagy,

Kitaláld, ha ügyes vagy.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Róza“.

Irta Schmid Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz; hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

AZ ÉN PÓK BARÁTOM.

— Természét-rajzi csevegés Tamás bácsitól. —

(Képpel a 296. lapon.)

MINDENKI más azt mondta rá: »Juj, az a förtelmes pók!« Nekem azonban igen kedves barátom és lakó-társam volt, akitől, vagyis inkább akin sokat tanultam.

Nem éppen közönséges módon jutottam hozzá, azaz ő én hozzám. Előbb forró vízben fürdött meg és kicsibe mult, hogy meg nem főtt. Ugy gondolom, akkor éjjel szerte szét kószált a konyhában és reggel felé egy bögrébe bujt, bizonyosan nagyon örvendve, hogy ilyen jó buvó-helyet talált. Annál fájdalmasabb lehetett a meglepetése, mikor egyszerre csak forró vizet zudítottak a nyakába és kapálózva vergődött a bögrében, ájuldozva a forró viztől.

Szerencséjére a szakácsné meglátta és tudván, hogy én a pókok tanulmányozásával foglalkozom, kivette a forró fürdőből és mint ritka nagy példánnyal kedveskedett nekem vele. Én éppen valami sürgetős levelet irtam. A látszólag kimult pókot egy darab itatós-papírosra hanyatt fektettem, hogy megszáradjon és vizsgál-gathassam. Néhány perc múlva azonban az én pókom megmozdult: az itatós papíros hamar megszáritotta s pók barátom talpra ugorva szaporán el akart inálni.

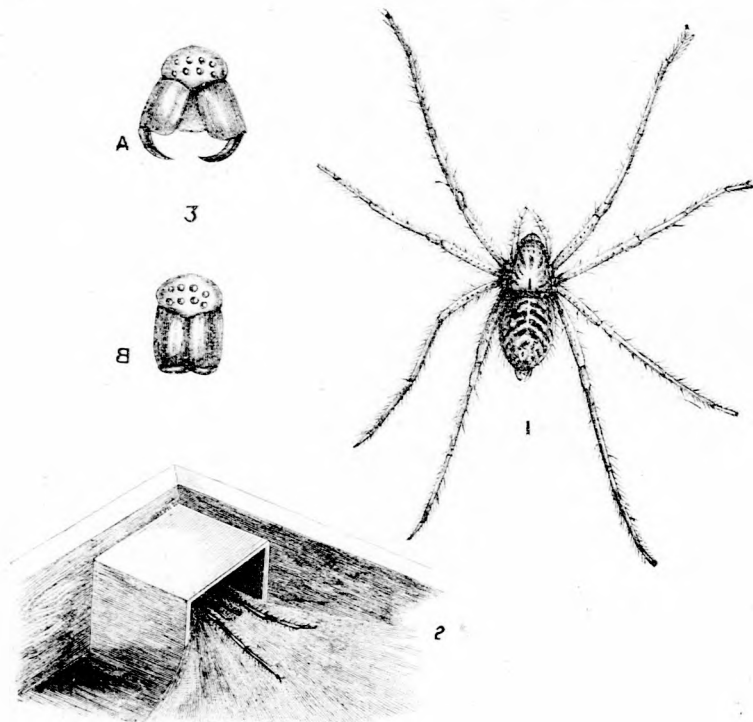
— Ohó, barátocskám! Nem oda Buda! Szükségem van reád.

Hamarosan egyebet nem találván, poharat borítottam rá, gondoskodván, hogy levegő érje. De mindjárt biztattam is.

— Ne félj, majd kapsz kényelmesebb hajlékot, jó dolgod lesz nálam, mert tanulni akarok rajtad.

Talán nevettek rajta? Pedig nincs miért. A pókon sokfélélt lehet tanulmányozni és fogadni mernék, hogy nem mindnyájan tudjátok, mi mindenféle különbség van a pók és más bogarak, pl. a légy vagy a darázs közt. Azt persze mindenki tudja, hogy a póknak nincs szárnya; de már azt nem

tudja mindenki, hogy a póknak nyolcz lába van, a légynek pedig csak hat. Azután a légy vagy darázs teste három részből áll: fejből, törzsből és potrohából, míg a póknál csak két részt látunk: a törzset, mellyel egyben van a feje is, és a potrohot. A légynek s a legtöbb más bogárnak két nagy

AZ ÉN PÓK BARÁTOM.

1) A pók. — 2) Lesben. — 3) A. a feje, kinyújtott agyarakkal; B. a feje, bevont agyarakkal.

szeme van, ellenben a pók nyolcz apró szemmel dicsekedhetik. Hogy a pók szép hálót tud szőni . . . no, azt mindenki tudja.

Az én pók barátom egy nagy *tegenaria* volt, mely kamarában, pinczében, padláson

szeret tanyázni. Szinre sötét-barna, szőrös lábai roppant hosszúak s két erős agyar meredt ki a szájából. Ha valaki bolygatta, oly fenyegetően mutogatta agyarait, hogy igazán nem mertem volna oda tartani az ujjamat. Egyik lábát elvesztette,

de nem sokáig így is hét lá

Más nap l
tettem neki

kis buvó-hely
mihelyt behel
a kis rejtek
lakó-szobája.

de nem sokat törődött vele. Maradt még így is hét lába.

Más nap beváltottam ígéretemet: készítettem neki kényelmes hajlékot egy tágas,

lapos katulyában, melyre üveg-fődelet erősítettem, hogy pókomat figyelemmel kísérhessem. Tudván, hogy nappal rejtekbe szeret bujni, a katulya egyik zugába külön

... JÁRTAK VELE CSÁRDÁST, POLKÁT. (Lásd a 294. lapon.)

kis buvó-helyet csináltam és csakugyan, mihelyt behelyeztem lakásába, rögtön ebbe a kis rejtekbe sietett s ez volt aztán a lakó-szobája.

Más nap, harmad nap rendkívül szorgalmas volt: nagy hálót szőtt, majdnem az egész katulyát elborítva vele. A külön lakó-szobáját nagy gonddal bélelte ki s

gyakran keresgélt kutatott a katulya falán port keresett, hogy hálójába szőjje és így ezt kevésbé csillogóvá tegye; mert így könnyebben szedi rá a gyanutlan legyet és egyéb bogarat. De hát a katulyában nem talált port s a hálója gyönyörű tiszta maradt. Igazi remek-mű volt s oly ügyesen össze kötve a szobájába nyuló jelző-szálakkal, hogy ha benn lappangott is: rögtön megérezte, ha féreg érintette kívül a hálónak bár melyik szálát is.

Majd egy évig élt ott az én pókom. Nem mondhatnám, hogy nagyon megszelídült, de úgy látszott, hogy bele törődött sorsába. Tanulmányozni azonban nem volt könnyű, mert egész nap a sötét fülkéjében meghuzódva szundikált és csak este felé bujt elő, oda ülve szép hálója közepébe. A világosságnak nem volt barátja s mindig csupán éjjel evett; csak nagy nehezen birtam egyszer-másszor meglesni, hogyan falatoz.

Mindenféle bogarat adtam neki. Jókora nagyságot is elfogyasztott egyik napról a másikra. Tévedés, hogy a pók csak kiszívja a prédája véréit. Megeszi biz' ő egészen s ha este egy-egy kövér legyet tettem be a katulyába, más nap reggel nem igen láttam belőle egyebet a szárnyánál és körmeinél. Az ilyen maradékot pedig pók barátom gondosan lesöpörte a hálójáról. Nagyon szerette a rendet és tisztaságot. Viszont nem szerette a társaságot s egy izben, mikor egy másik pókom valamiképen betévedt hozzá, olyan módon fogadta, hogy ... megette.

Körül-belől egy esztendő multával olyasmit vettem észre, mint ha beteg volna, szomorkodnék. Nem akartam, hogy bus

rabságban fejezze be életét. Talán meggyógyul, ha vissza nyeri szabadságát.

— Eleget tanulmányoztalak, nincs jogom, hogy tovább is börtönnel kinozzalak.

Sajnáltam, hogy meg kell tőle válnom; de elvittem a padlásra s szabadon bocsáttottam olyan helyen, ahol nem eshetett semmi baja. Más nap nem találtam ott. Elvándorolt valamerre és talán még ma is vigan él valahol, ha ugyan már meg nem halt.

NEHÉZ LECZKE.

(Képpel a ezimlapon.)

TUDOM már, tudom már,
Elmondom betéve;
Hadd menjek, hadd menjek
Játszani le végre!

Mondjad hát, mondjad hát
Kis öcsikém, kérlek:
Hányan is voltak a
Hét magyar vezérek?

Hogy a hét vezérek
Há... hányan is voltak?
Kik dicső Árpáddal
Itt hazát foglaltak?

Azt hiszem... lehetek
Vagy... tizenkilenczen...
De a könyvecskémben
Erről semmi sincsen...

Kis öcsém, Palikám,
Nem tudod a leczkét;
Játszani a kertbe
Bizony nem mehetsz még!

»A RABSZOLGA-KARAVÁN«.

(Vége.)

A BÁTOR azakok óvatosan ereszkedtek alá biztos megfigyelési pontjaikról s fölötté vigyázatosan körül nézve, vizsgálódtak, nincs-e az elejtett elefántok valamelyikében talán még egy kis élet? Csak midőn meggyőződtek felőle, hogy semmi bántódásuk sem lehet már, tört ki belőlük a vitézség oly erősen, hogy a holt elefántok is fölriadhattak volna tőle.

Egyik a másikat toltta félre, hogy az állatokhoz juthasson. Többen neki állottak a lenyúzáshoz. El volt feledve a félelem, a pillanat öröme magával ragadta a könnyűvérű arabokat.

Szimba a hus-elosztásnál Stepkót bizta meg a felügyelettel, amit ez nagy-büszkén is teljesített. Tíz-tíz ember kapta ki mindig a maga részét, s a nagy hús-mennyiség lehetővé tette, hogy minden csoport megelégedetten távozhassék. Már majd nem elégedetten távoztak, midőn a nyájak felől nagy zaj hallatszott: emberek kiáltottak, ló nyerített, tehén, ökör, bika bögött s birka bégetett.

— Mi lehet ez? kérdé Pfotenhauer, fegyvere után nyulva. A kérdést azonnal követte a felelet.

— El hahdzsil, el hahdzsil! hallszott a sokaság közül, mely ott hagyva a garmadában fekvő húst, megrettenve igyekezett a védett fa-törzsekre fölkapaszkodni.

Szimba és Pfotenhauer kisiettek a sikra. A látvány, mely szemeik elé tárult, méltán megrettenthette az arabokat. A nyájak felől ugyanis óriási bika rohant az erdő felé, ádázul bömbölve. Mögötte fölemelt orrmánnyal a vén hahdzsil. Ha az ember az elefántot állat-kertben vagy állatseregletben látja, szemlélve a roppant nehézkesnek látszó tagokat: azt gondolja, hogy ez az állat képtelen gyors futásra. Igaz, hogy az elefánt rendes körülmények között legföljebb lassú ügetésre szánja rá magát; ha azonban fel van dühödve, oly sebesen

képes száguldani, hogy a legkitünőbb lóval is állja a versenyt.

Jelen esetben is így volt. A bika teljes erejéből rohant előre. A leggyorsabb lábú ló is alig ha lett volna képes lépést tartani vele. A vén hahdzsil azonban kétszer oly gyorsan futott.

— Baj lehet a dologból, mondá Szimba aggódva; a bika egyenest felénk tart. Készen köll lennünk a menekülésre.

Az elefánt most elérte a bikát. A helyett azonban, hogy hátulról támadta volna meg, oldalt került neki s hosszú agyarát a hasába vágva, még futtában a levegőbe vetette. Nagy roppanást lehetett hallani, amint a bika a földre zuhant. Rettentő sebe daczára is föl akart egyenesedni, az elefánt azonban nem engedett időt rá. Agyarát még egyszer bele vágva a szerencsétlen állat bordái közé, még magasabbra lódtította mint az előbb; azután, mikor a bika ismét földre rogyott, rengeteg oszlop-lábai alá taposta s izmos orrmánnyával iszonyú csapásokat mért reá. Nehány percz mulva a bikát formátlan tömeggé zuzta.

A lövések, az üldöző elefántok és a bika által felingerelt elefánt boszúját a bika halála még nem hütötte le. Más elment keresett. Egyszerre csak megpillantotta a kis csoportot az erdő-szélen s ujra ébredt harczy kedvvel a fák felé rohant.

— Föl a fákra! kiálta Szimba. Senki se lőjjön, mert az állat gyors mozgása lehetlenné teszi a biztos célzást!

Mindenki törekedett az erdő fáit elérni. Stepko volt valamennyiök között a legkisebb s ezért csak nehezen tudott a többivel lépést tartani. Nagyokat ugorva sietett előre s folytonosan kiabálta:

— Lújjitek le az elefantust! Ha megfogja engimet, esze-morzsolgatja engimet!

Hadzsi Ali valódi tigris-ugrásokkal szökent előre.

— Allah! Ó Gondviselés! kiáltá. Megfog az átkozott elefántja, a gaz, a hitetlen! Esnék bele a pokolba ott, ahol a legmélyebb és legforróbb s gyötörné ott az ő lelkét!

Ben-Vafa és Abd-esz-Szirr sem tudtak békén maradni. Az arab természet nyilatkozott meg bennük. Nyugodtan, esőndben vinni keresztül valamit: ilyesmire képtelenek.

Szerencsére még jókor érték el az erdőszélt. Szimba, Pfötenhauer, Abd-esz-Szirr és Ben-Vafa inkább balra kanyarodtak s így az elefántot oldalt támadhatták, míg Stepko és a hadzsi egyenest futottak. Ez természetesen nem volt okos tőlük; mert az elefánt csak az egyenest előtte menekülőket tartja szemmel, az oldalvást állók elkerülik figyelmét. A hahdzsil, ki úgy látszik Stepkót szemelte ki zsákmányul, bizonyára össze tapossa valamelyöket, ha az erdő fáit nem érik el kellő időben. Atugrálták a pázsitot szegélyző bokrokat s előre rohantak. Az elefánt is elérte a cserjést. A gyöngye hajtások recsegve máloltak szét a nagy állatnak rettenetes súlya alatt. Stepko hallva a ropogást, azt hitte, az elefánt már közel nyomában van s kétszerezett erővel rohant előre. Egyszerre azonban egy kúszó növényben megbotlott és elvágódott. Hadzsi-Ali tovább futott. Stepko keservesen fölczihelődött és utána ugrott. Hátra tekinteni nem mert, csak előre igyekezett, hogy a tó (majeh) szélét elérje.

A víz partján magas fa állott. Föltekintve: Alinak, az ő barátjának lábait pillantotta meg. Gyors elhatározással futában megragadta a legelső ágat, arra ráállt, azután a kissé magasabban levő másodikat megkapva, arra is felkúszott s most a harmadikat akarta elérni, mert jelenlegi helye nem volt elég magasan a földtől, hogy orrmányával az elefánt könnyen el ne érhetne volna. Az egész fán csak három ág volt, mert koronájától megfosztotta egy villám-csapás; a harmadik csonka ág vége tökéletes bátorságot biztosított az elefánt dühe elől. Azon ült össze kuporodva a hadzsi.

— Allah! kiáltá; csak nem akarsz tán ide fölmászni?

— Had hova egyebüvé meneküljem? Itt előri az ormanyával! Nem tudtál mazs fara menekülni?

— Én bátorságosan ülök itt. Ki szólított fel, hogy utánam kapaszkodjál? Allah! Vigyázz, már jön a szörnyeteg!

Az elefánt csakugyan a közelben volt már, orrmányával tépegetve ki a vastag fákat s vakon törtetve előre.

— Jaj zistenkim, zistenkim! kiabált Stepko, mitevő legyem in?

— Másszál végig azon az ágon, tanácsolá neki Hadzsi-Ali. Épp oly vastag, mint magad s kinyulik egészen a víz fölé. Ha oda jutsz, meg vagy mentve. Siess, siess! ... már egészen közel van.

— Igen, igen, már maszkalom fel fel, kiáltá Stepko, miközben négy-kézláb igyekezett az ág végire jutni. Csak nehezen bírta megtartani az egyen-súlyt. Elérve az ág végét, könnyebbülten lélegzett föl. Már itt nem érhetette el az elefánt. Öröme azonban csak pillanatnyi volt, mert a vízben nagy mozgás támadt és egy vízi-ló otromba feje jelent meg a színén.

— Jezsis Maria, hangzott rémülten a Stepko ajkairól, egy vízi-ló vam alatom!

— Tartsd magad erősen! Mert ha lepottyansz, össze zúz az a szörnyeteg, tanácsolá Ali.

Ez alatt az elefánt is elért a fához. A hang után indulva, először a hadzsihoz tekintett föl s orrmányával elérni igyekezett őt. Ali azonban elég magasan ült, vagy egy méterrel följebb, mint ameddig az elefánt orrmánya elért. Hadzsi-Ali daldalmasan kiabált le:

— Próbáld meg csak, te becstelen apa gyermeke! Te otrombasága a világnak! Te fogatlan óriása a Nilusnak. Engem el nem érsz!

A hahdzsil is belátta fáradozásainak hiu voltát s inkább Stepkóra vadászott. Egészen a víz szélére állott s onnan igyekezett az utóbbit orrmányával elérni. A távolság azonban nagy volt s az orrmány rövid. Stepko meglepéssel látta ezt. Keleti szokás szerint barátja, Hadzsi-Ali, volt az ő

tanítója az effélékben. Gunyosan kiáltott át az elefánthoz:

— Ram a fogad fáj, hoszu ormány és nagy fülek dragalatos birtokosa? Másszál ide ha bírod, hogy dédelgesek tagedet. Jöszte sag!

Nem folytathatta, mert az elefánt, belátva, hogy így ítélet-napig sem keritheti meg áldozatát, első lábaival a vízbe lépett, ormányát a fa ága köré csavarta és oly erővel kezdte rázni, hogy Stepko nem bírt az ő himbálódzó helyén kellőleg megfogózkodni, s nagy ívben a vízbe röpiült.

Hanem az elefánt az ő erőlködésében az ő első lábaival mind-mélyebbre s mélyebbre süllyedt a híg iszapba, úgy annyira, hogy már hátsó lábaival is a tó mély vizében állott. Óriás erőfeszítéssel akart kényelmetlen helyzetéből kimenekülni, azonban egyensúlyt vesztye, megcsúszott s a vízbe zuhant, mely hatalmasan fölfreccsent s azután ismét bezárult fölötte. A közelben pihenő vizi-lovat a hatalmas loccsanás felzavarta nyugalmából; feltátotta rengeteg száját és közelebb úszott.

A hahdzsil nem maradt soká víz alatt; csakhamar megjelen ismét a víz felületén,

voltaképen, csak ormányát dugta ki a vízből; de sorsát ki nem kerülhette. Alig pillantotta meg ugyanis a közelben úszkáló vizi-ló a kimeredő húsdarabot, midőn egy izmos lökéssel oda evezett, feltátotta száját s azt egy harapásra elválasztotta az

állat testétől. Avval a víz alá merült. Nehány másodperczig véres hullámokat vert a víz, azután megjelent az elefánt a napvilágon, de ormány nélkül. A vér csak úgy patakzott az iszonyú sebből s igazán leírhatlan hangokat hallatott, miközben ellenfelét kereste. Az utóbbi most nem messze az elefánttól ismét fölszínre került. A hahdzsil, mihelyt megpillantotta ellenfelét, ádázul nekirohant és agyarát tövig a hippopotamus oldalába merítette. Azután mindketten víz alá merültek, s ott folytatták a küzdelmet.

A harez további folyamában hol az elefánt háta, hol a vizi-ló féloldala emelkedett ki a vízből. Az előbbi nem bírta agyarát a vizi-ló testéből kihúzni, s ez utóbbi teljes erejét szedte össze, hogy ellenét víz alatt tartva, megfulassza.

Míg az állatvilág két óriása rettenetes küzdelmét vívta, a tavat benépesítő álla-

AZ ELEFÁNT MIND-MÉLYEBBRE SÜLYEDT A HÍG ISZAPBA.

tok távol tartózkodtak a csata-tértől s ez volt a Stepko szerencséje. A tó hemzsegett a krokodilustól. Stepko bizonyára martalékukká lesz, ha a vízben vívott ropant tusa az undok hullóket partra nem üzi. Mihelyt Stepko az ő elbukása után ismét a felszínre vergődött, ugyancsak nekilátott a menekvésnek s rövid idő alatt partot ért.

Lerázva magáról a vizet, az erdő felé fordult, hol éppen most jelent meg Pfothenauerrel Szimba. Nem állhatta meg, hogy oda ne kiáltson hozzájuk:

— Nízitek engemet, hogyan legyíztem zelefantust izs a vizi-lovacskat!

— Jertek gyorsan! szólt le Ali a fatőről, a két szörnyeteg egymást öli!

A vizi-ló kimúlt; az elefánt feneket ért s az agyarára tűzött hipopotamust a part felé vonszolta, miközben hiába igyekezett alkalmatlan terhétől megszabadulni. E mellett a vér kar vastagságú sugárban patakzott alá halálos sebéből.

— Lőjjük le szegényt! mondá Pfothenauer, s az elefántra süté fegyverét. Az állat megingott, azután roppant terhével együtt a víz alá merült.

Mihelyt ezt Hadzsi-Ali észre vette, macska-módra kúszott alá a sima fatörzsön, mely majd nem tetejéig tele volt föcskendezve vízzel.

A dolog szerencsés kimenetele természetesen csakhamar ismeretessé vált a táborban. Szimba parancsot adott, hogy a hajókon levő kötelek közül hozzanak el néhányat. Ennek megtörténtével, saját vezetése mellett a két állat-óriás tetemének partraszállításához fogtak. Hatalmas, kampós szögeket, szigonyokat vertek a lassankint felszínre került nehéz testekbe s így végre, több órai kemény munka után, a két hatalmas állat élettelen tömege a szárazon hevert.

Pfothenauer a táborba sietett, mert félt volt, hogy a hím-elefántok vissza térnek. Ez szerencséjére nem következett be s így a hús felosztását zavartalanul folytathatták.

A BAGOLY FOGFÁJÁSA.

— Állatmese. —

A FOGA fájt az öreg nagy bagolynak. Talán odvas is volt. Ő legalább azt mondta, mikor egy napon az oduja ajtajában gubbaszkodott és az atyjafiai, szomszédai, jó barátai, kérdezték mi a baja.

Mikor először hallották, csodálkoztak egy kicsit, de aztán hitték, mert hát hogy ne hitték volna, mikor az erős bagoly mondja? Az ilyen hatalmas urral jó barátságban kell maradni és ha beteg, meleg részvétet kell nyilvánítani. Körül is vették sokan és szorgoskodva ajánlgattak mindenféle orvosságot, herbateát, fodormentát, mustár-pépet, meleg hamut s készséggel kínálkoztak, hogy elhívják a borbélyt, hadd huzza ki azt a gonosz fogat, ha már semmi egyéb nem használ.

— Köszönöm, barátim, még nem szántam el rá magamat. De az nagyon jól esik, hogy oly meleg részvéttel vagytok szenvedésem iránt.

— Ó! Hogy ne?

— Majd meg is foglak kérni, hogy gondoskodjatok számomra valami jó gyöngre harapni-valóru, mert én magam most nem mehetek vadászatra.

— Persze, persze! Nagyon természetes!

Épp ekkor termett ott a szomszéd fán a fürge és vidám mókus. Látván a gubbaszkodó baglyot, meg a körülte szorgoskodó hiveit, csodálkozva kérdé:

— No, öreg, mi a bajod? Olyan keserves képet vágysz, mint ha a torkodon akadt volna valami jó nagy egér.

— Semmi kedvem rossz tréfákra, felelé a bagoly kurtán.

— Bagoly ur nagyon beteg, magyarázták fontoskodva a hivei.

— Ó! Az már más! Mi a baja?

— A foga fáj, talán odvas is!

Erre azonban a mókus nagyot nevetett.

— A foga fáj? No az igazán mulatságos, hahaha!

— Hogy mersz nevetni rajta? förmedt rá a bagoly. Fájna csak neked a fogad, majd nem nevetnél!

— Az már igaz. Akkor nem tudnék diót, mogyorót feltörni, az pedig baj volna. De nálad, az más. És egyéb bajod nincs?

Bagoly ur boszusan fordult a környezetéhez.

— Halljátok ezt a gonosz csufolkodót?

— Szörnyűség! Szörnyűség! bizonyíták mindannyian.

— Mint ha a fog-fájás nem volna elég magában is! méltatlankodott a bagoly.

— Hallatlan! méltatlankodtak utána mind.

A mókus megint csak nevetett.

— Hiszen én nem is mondom, hogy nem elég, csak azt kérdeztem, nincs-e egyéb bajod?

— Nincs hát!

— No, akkor hát nincs is semmi bajod. Mert a fogad ugyan nem fáj.

— Micsoda? Halljátok ezt? Én magam talán csak legjobban tudom, vagy mi? Még azt meri mondani, hogy nem fáj a fogam!

— Példátlan vakmerőség! zúgtak mind a bagoly hivei.

— Csak lassan, csak lassan! felelt a mókus folyvást vigan. Mindjárt meggyógyitom én bagoly urnak a fogát. Hadd lássuk azt a beteg fogat!

Erre a bagoly szinte ijedten rántotta hátra a fejét.

— Nem mutatom.

— Persze, hogy nem, mert nincs mit. Akinek nincs foga, annak nem is lehet fogfájása. Azt pedig mindenki tudja, hogy neked és egész atyafiságodnak erős csőretek van ugyan, de fogatok nincs. Hát mit akarsz azzal a fogfájós mesével?

A bagoly abba hagyta a beteges gubbaszkodást s mérgesen kiáltá:

— Haszontalan mókusa! Mit akarok? Azt akartam, hogy kényelmesen jussak harapni-valóhoz. Czelt is értem volna, de elrontottad a tervemet!

És dühösen bebujt az odvába.

Eddigi szánakozó ápolói röstelkedve bámultak egymásra, a mókus pedig kaczagva szólt:

— Hát ti elhittétek? Hiszen csak oly jól tudhattátok mint én magam, hogy mese az egész.

— Tudtuk, persze, hogy tudtuk . . . de nem mertünk ellen-mondani, kedvében akartunk járni . . .

— És csuffá lettetek. Képzelem, hogy bagoly ur milyen ostobának és gyávanak tart mindnyájatokat! Mert a kedveskereső hizelgőnek mindig az a sorsa, hogy akinek hizeleg, az veti meg őt leginkább is végre az egész világ előtt nevetéssé válik.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 17-ik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Világító torony.

Helyesen fejtették meg: Kövesi Rudi, Magyar Árpád, Mérey Ágosta, Aranyossy Aranka és Pista, Hollaky Ferencz, Alexy Elza, Botka Lajos és Andor, Patterson Margit és Orsolya, Weisz Erzsike, Tolnai Jenő, Polgáry Karola, Roger Marczel, Groisz Olga, Hana Mariska, Seingen Gyula (vagy: Seenger? Singer? Nevedet tisztán ird ki, másképp jövőre nem fogom nyelembe vehetni! F. b.), Szigeti Irén, Bolyó Pálma és Károly, Nékám István és Ervin, Sternberg Anna, Grubits Mariska, Irinyi Szaboles és Csaba, Joó Istvánka, Buda Matild, Irmuska és Mariczi, Berényi Irmuska, Fischl Izabella, Glósz Irma, Novák Pisti és Gyuri, Baudiss Gusztó, Moesz Ilonka, Somogyi Imre, Gaál Ilona és Ödön, Kálmán Mariska, ifj. Boróczy Lajos, Meller Erzsike és Palika, Lám Miczi és Nelli, Lipták Irénke, Krivány László és Dini, Jurkovich Erzsi, Záborszky Mariska és Dezső, Szent-Ivány Carla, Piller Géza, Dessewffy Sárika és Ilonka, Herczeg Ilona és Albert, Vadas Zoltán, Marczali Bözse és Póli, Schwarcz Magda, Büttner Irmuska, Schwarcz József és Béla, Matuska Miklós, Fazekas Ida és Piroska, Szitányi Matild, Heller László, ifj. Jákó János, Wohl Margit, Heszke Irmus, Perl Lajos, Kreibik Sándor, Farkas Mariska, Ilonka és Laczi, Uray Andor, Rakovszky Zsófia, Móser Margit, Hoódy Jani, Blumenfeld Margit, Armin és Ernő, Szathmáry Ilonka, Taubner Margit, Novák Sári és Lili, Bogay Ernő, Koronthály Zoltán.

tok távol tartózkodtak a csata-tértől s ez volt a Stepko szerencséje. A tó hemzsegett a krokodilustól. Stepko bizonyára martalékkukká lesz, ha a vízben vívott ropant tusa az undok hullóket partra nem űzi. Mihelyt Stepko az ő elbukása után ismét a felszínre vergődött, ugyancsak nekilátott a menekvésnek s rövid idő alatt partot ért.

Lerázva magáról a vizet, az erdő felé fordult, hol éppen most jelent meg Pfothenauerrel Szimba. Nem állhatta meg, hogy oda ne kiáltson hozzájuk:

— Nézitek engemet, hogyan legyíztem zelefantust iza a vízi-lovacska!

— Jertek gyorsan! szólt le Ali a fatöről, a két szörnyeteg egymást öli!

A vízi-ló kimúlt; az elefánt feneket ért s az agyarára tűzött hipopotamust a part felé vonszolta, miközben hiába igyekezett alkalmatlan terhétől megszabadulni. E mellett a vér kar vastagságú sugárban patakzott alá halálos sebéből.

— Lőjjük le szegényt! mondá Pfothenauer, s az elefántra süté fegyverét. Az állat megingott, azután roppant terhével együtt a víz alá merült.

Mihelyt ezt Hadzsi-Ali észre vette, macska-módra kúszott alá a sima fatörzsön, mely majd nem tetejéig tele volt föcskendezve vízzel.

A dolog szerencsés kimenetele természetesen csakhamar ismeretessé vált a táborban. Szimba parancsot adott, hogy a hajókon levő kötelek közül hozzanak el néhányat. Ennek megtörténtével, saját vezetése mellett a két állat-óriás tetemének partraszállításához fogtak. Hatalmas, kampós szögeket, szigonyokat vertek a lassankint felszínre került nehéz testekbe s így végre, több órai kemény munka után, a két hatalmas állat élettelen tömege a szárazon hevert.

Pfothenauer a táborba sietett, mert félt volt, hogy a hím-elefántok vissza térnek. Ez szerencsére nem következett be s így a hús felosztását zavartalanul folytathatták.

A BAGOLY FOGFÁJÁSA.

— Állatmese. —

A FOGA fájt az öreg nagy bagolynak. Talán odvas is volt. Ő legalább azt mondta, mikor egy napon az oduja ajtajában gubbaszkodott és az atyjafiai, szomszédai, jó barátai, kérdezték mi a baja.

Mikor először hallották, csodálkoztak egy kicsit, de aztán hitték, mert hát hogy ne hitték volna, mikor az erős bagoly mondja? Az ilyen hatalmas urral jó barátságban kell maradni és ha beteg, meleg részvétet kell nyilvánítani. Körül is vették sokan és szorgoskodva ajánlgattak mindenféle orvosságot, herbateát, fodormentát, mustár-pépet, meleg hamut s készséggel kínálkoztak, hogy elhívják a borbélyt, hadd huzza ki azt a gonosz fogat, ha már semmi egyéb nem használ.

— Köszönöm, barátim, még nem szántam el rá magamat. De az nagyon jól esik, hogy oly meleg részvéttel vagytok szenvedésem iránt.

— Ó! Hogy ne?

— Majd meg is foglak kérni, hogy gondoskodjatok számomra valami jó gyöngre harapni-valóval, mert én magam most nem mehetek vadászatra.

— Persze, persze! Nagyon természetes!

Épp ekkor termett ott a szomszéd fán a ürge és vidám mokus. Látván a gubbaszkodó baglyot, meg a körulte szorgoskodó hiveit, csodálkozva kérdé:

— No, öreg, mi a bajod? Olyan keserves képet vágsz, mint ha a torkodon akadt volna valami jó nagy egér.

— Semmi kedvem rossz tréfákra, felelé a bagoly kurtán.

— Bagoly ur nagyon beteg, magyarázták fontoskodva a hivei.

— Ó! Az már más! Mi a baja?

— A foga fáj, talán odvas is!

Erre azonban a mokus nagyot nevetett.

— A foga fáj? No az igazán mulatságos, hahaha!

— Hogy mersz nevetni rajta? förmedt rá a bagoly. Fájna csak neked a fogad, majd nem nevetnél!

— Az már igaz. Akkor nem tudnék diót, mogyorót feltörni, az pedig baj volna. De nálad, az más. És egyéb bajod nincs?

Bagoly ur boszusan fordult a környezetéhez.

— Halljátok ezt a gonosz csufolkodót?

— Szörnyűség! Szörnyűség! bizonyíták mindannyian.

— Mint ha a fog-fájás nem volna elég magában is! méltatlankodott a bagoly.

— Hallatlan! méltatlankodtak utána mind.

A mókus megint csak nevetett.

— Hiszen én nem is mondom, hogy nem elég, csak azt kérdeztem, nincs-e egyéb bajod?

— Nincs hát!

— No, akkor hát nincs is semmi bajod. Mert a fogad ugyan nem fáj.

— Micsoda? Halljátok ezt? Én magam talán csak legjobban tudom, vagy mi? Még azt meri mondani, hogy nem fáj a fogam!

— Példátlan vakmerőség! zúgtak mind a bagoly hivei.

— Csak lassan, csak lassan! felelt a mókus folyvást vigan. Mindjárt meggyógyítom én bagoly urnak a fogát. Hadd lássuk azt a beteg fogat!

Erre a bagoly szinte ijedten rántotta hátra a fejét.

— Nem mutatom.

— Persze, hogy nem, mert nincs mit. Akinek nincs foga, annak nem is lehet fogfájása. Azt pedig mindenki tudja, hogy neked és egész atyafiságodnak erős csőretek van ugyan, de fogatok nincs. Hát mit akarsz azzal a fogfájós mesével?

A bagoly abba hagyta a beteges gubbaszkodást s mérgesen kiáltá:

— Haszontalan mókusa! Mit akarok? Azt akartam, hogy kényelmesen jussak harapni-valóhoz. Czélt is értem volna, de elrontottad a tervemet!

És dühösen bebújt az odvába.

Eddigi szánakozó ápolói röstelkedve bámultak egymásra, a mókus pedig kaczagva szólt:

— Hát ti elhittétek? Hiszen csak oly jól tudhattátok mint én magam, hogy mese az egész.

— Tudtuk, persze, hogy tudtuk . . . de nem mertünk ellen-mondani, kedvében akartunk járni . . .

— És csuffá lettetek. Képzelem, hogy bagoly ur milyen ostobának és gyávának tart mindnyájatokat! Mert a kedvkereső hizelgőnek mindig az a sorsa, hogy akinek hizeleg, az veti meg őt leginkább is végre az egész világ előtt nevetésessé válik.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 17-ik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Világító torony.

Helyesen fejtették meg: Kövesi Rudi, Magyarai Árpád, Mérey Ágosta, Aranyossy Aranka és Pista, Hollaky Ferencz, Alexy Elza, Botka Lajos és Andor, Patterson Margit és Orsolya, Weisz Erzsike, Tolnai Jenő, Polgáry Karola, Roger Marczel, Groisz Olga, Hana Mariska, Seingen Gyula (vagy: Seenger? Singer? Nevedet tisztán ird ki, másképp jövőre nem fogom figyelembe vehetni! F. b.), Szigeti Irén, Bolyó Pálma és Károly, Nékám István és Ervin, Sternberg Anna, Grubits Mariska, Irinyi Szabolcs és Csaba, Jókai Istvánka, Buda Matild, Irmuska és Mariczi, Berényi Irmuska, Fischl Izabella, Glósz Irma, Novák Pisti és Gyuri, Baudiss Gusztó, Moesz Ilonka, Somogyi Imre, Gaál Ilona és Ödön, Kálmán Mariska, ifj. Boróczy Lajos, Meller Erzsike és Palika, Lám Miczi és Nelli, Lipták Irénke, Krivány László és Dini, Jurkovich Erzsi, Záborszky Mariska és Dezső, Szent-Ivány Carla, Piller Géza, Dessewffy Sárika és Ilonka, Herczeg Ilona és Albert, Vadas Zoltán, Marczali Bözse és Póli, Schwarcz Magda, Büttner Irmuska, Schwarcz József és Béla, Matuska Miklós, Fazekas Ida és Piroška, Szitányi Matild, Heller László, ifj. Jákó János, Wohl Margit, Heszke Irmus, Perl Lajos, Kreibik Sándor, Farkas Mariska, Ilonka és Laczi, Uray Andor, Rakovszky Zsófnika, Móser Margit, Hoódy Jani, Blumenfeld Margit, Armin és Ernő, Szathmáry Ilonka, Taubner Margit, Novák Sári és Lili, Bogay Ernő, Koronhály Zoltán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Patterson Margit és Orsolya, Budapest*, kiknek a jutalom-könyvet („*Regék és Mesék*”, írta *Vilma néni*, két színes kép-táblával és szöveg-képekkel, vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A »*Kis Lap*« LI. köt. 16-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: *Hauer Iluska, Dessewffy Sárika és Ilonka, Angermayer Béla*.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Haasz Anna és Mariska. Leveletekben két tévedés van. Először: nem »vádoltalak«, hanem jóakarólag figyelmeztetek, hogy helytelen, ha valaki magyar létére német jelmondatos papirost használ. Hiszem is, hogy ezen túl ügyelni fogtok erre, még ha siettek is. Olyan tulságosan sietni pedig most nem is volt okotok, mert — és ez a második tévedés — a jutalmat nem az nyeri, akinek a megfejtése elsőnek érkezik hozzám. Ez nagy igazságtalanság volna vidéki kis olvasómmal szemben, mert így természet-szerűleg mindig a budapestiek érkeznének elsőnek és csak ők nyerhetnének. Az igazságos eljárás tehát az, hogy mikor mind együtt vannak, sors-huzás dönt és akinek a neve elsőnek kerül ki a kuesmából, az a nyertes. — **Arbó Menyus.** Kár volt bizalommal nem közeledned felém. Hát olyan mérges arcu bácsi vagyok én, hogy megijedtél tőlem? — **Sugár Annuska és Malvinka.** Hogy teljesen igaz legyen: ebben a rovatban küldöm szíves köszönetéseimet ama kör felé, melyben rövid, de annál kedvesebb órákat töltöttem egykor. — **Lám Miczi és Nelli.** Majd ha a »Rabszolga-karaván« megjelent, megüzenem az árát is. — **Morlin Amadé.** A cikkkecske is, a rajzocska is megüti a mértéket. Csak a francia eredeti írójának a nevére van szükségem, s aztán a közlendők sorába ígatom. — **Tichy Kálmán.** A rajzocska ügyes. Ha így folytatod, a te czeruzádból egykor tartalmas képek fognak kikerülni. Majd aztán azokból küldj. Már azokat bátran fogom közölni. — **Esterházy Erzsébetke.** A »*Forgó bácsi színháza*« című gyűjtemény három kötetének számos darabjából kedvedre válogathatsz. Megjelentek az »*Athenaeum*« kiadásában s bár mely könyv-kereskedőnél rendelhetők meg. Különben a »*Kis Lap*« ban is jelen meg nem sokára szindarab, de hány szerepet foglal majd magában, azt még most meg nem mondhatom. — **Kovács Dénes.** Rejtvényed, ha el van fogadva, csak a sorát várja. Jó osztályozásodat a latinban örvendve olvastam. Leveledet *Forgó bácsinak* címezd, senkinek se másnak. — **Szidi néni.** Végre ismét egy kedves közlemény az ön gyengéd tollából. Természetesen rajz díszével fog megjelenni ez is, mint a multkori. — **Móser**

Margit. Különös szerencséje van annak a vásott *Roscsant Ferkének*, hogy annyian tudakoljátok már, hol marad? Majd megkértem *Ida néni*-t. Ő tartja fogva a kis imposztort az ő fejében s kissé bizony a szívében is. Jó lesz, ha megkérjük: eressze ki ismét vagy három hétre, hadd galibáskodna megint a »*Kis Lap*« hasábjain. — **Rakovszky Zsófia.** Még egy kis ideig eltart. — **Lányi Rózsika.** Bizony, a te Ernő bácsid nem jól tette, hogy elriasztott az ajtóm elől. Nagyon szívesen fogadtalak volna. — **Fekete Kálmán.** Nehéz gyászodban vigasztaljon meg a jó Isten, házatok híveinek ragaszkodása s az az erős feltevés, hogy mindig méltónak fogsz mutatkozni boldogult atyád nevére s hogy váltig tisztelni fogod az ő emlékét. — **Barakonyi Erzsé.** Szórnál szóra ezt írod nekem: »Kérem szépen nem tessék tudni a Hauer Ilona kérem Forgó bácsi a jövő füzetben tudósítani.« Már most erre a kusza, érthetetlen kérdésre hogyan felelek? — **Somogyi Imre.** Először: még nincs itt a tél. Másodsor: csak úgy közlöm, ha beválik. — **Herczeg Ilonka és Albert.** A »*Barátsági Szigeteket*« (Tonga v. Tasmania) részben egy *Tasman* nevű hollandus fedezte föl 1643. A többi részét pedig az angol *Cook* (olv: *Kük*) 1773—1777 közt. Ausztráliának ez a nagy sziget-csoportja áll 32 nagyobb s 150 apró szigetből. Nevét *Cook* adta, aki ott nyájas, vendégszerető fogadtatásban részesült. Kivételképp válszoltam olyan kérdésre, amelyre minden Lexikon (Ismeretek Tára: *Athenaeum*, *Pallas*) megadja a fölvilágosítást, ha ugyan nincs meg a tankönyvben. Hiszen ily módon azt is kérdezhetnétek tőlem: hány nap alatt teremtette Isten a világot, vagy hogy ki volt *Hollós Mátyás*? Ha néha ismert dolgokat közlök a »*Kis Lap*«-ban: ez azért történik, hogy a rég tudva levő adatokhoz újakat fűzhetek, vagy mert a beküldője vonzó előadásával váltott rá jogot, hogy kiadjam. — **Pető Juliska, Groisz Olga.** Szabad. *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

H. Ö. levelét, meg nem felelvén a levél-írás szabályainak (a papiros széle ki van rongyolva) figyelembe nem vehetem. **F. b.**

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Lányi Rózsika (Sz. Udvarhelyt) *Bernát Sári-kával.* — *Badiacs Gizella* (Bpest, Csömöri-ut 23.) *Kövesdi Arankával.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez *diszes szín-nyomatu bekötési táblák* kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »*Kis Lap*«-nak fél-évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. *Athenaeum-épület.* Nyomtatja a kiadó tulajdonos: *Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.*